

Arrest

nr. 71 102 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VROMBAUT, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 februari 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 29 oktober 2009 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.3. Het beroep van verzoeker tegen de onder punt 1.2. vermelde beslissing wordt bij arrest nr. 41 086 van 30 maart 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

1.4. Op 17 juni 2010 wordt verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 20 mei 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Op 30 maart 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 14 april 2011 wordt de onder punt 1.6. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.8. Op 14 juni 2011 dient verzoeker andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 13 juli 2011 wordt de onder punt 1.8. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt ingetrokken op 10 augustus 2011.

1.10. Op 10 augustus 2011 wordt de onder punt 1.8. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit betreft de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.06.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

*N., A. {...} (R. R.: xxxxxxxxx)
nationaliteit: Mauritanië (Islamit. Rep.)
geboren te Gani R'Kiz op {...}
adres: {...}*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter — § 3° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een identiteitskaart voor op naam van N. A. {...} geldig tot 20.03.2011. Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en — datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen (PP / IK) levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 — 2°)...

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Verzoeker betoogt als volgt:

“II. IN RECHTE

Schending van artikel 9 ter Vreemdelingenwet Schending van de materiële motiveringsverplichting Schending van het redelijkheidsbeginsel

11.1. De verwerende partij argumenteert dat de kopie van haar Mauritaanse identiteitskaart (stuk 3) die de verzoekende partij bij haar aanvraag tot regularisatie ex. artikel 9 ter Vreemdelingenwet voegde geen bewijs levert van haar identiteit. “..” De verwerende partij stelt dat de Mauritaanse identiteitskaart van de verzoekende partij niet toelaat om haar identiteit vast te stellen, omdat het identiteitsdocument is vervallen op 20 maart 2011. Het overschrijden van de vervaldatum van de identiteitskaart van de verzoekende partij zou volgens de verwerende partij betekenen dat het niet langer mogelijk is om aan de hand van dit document de actuele nationaliteit van de verzoekende partij vast te stellen. Bijgevolg zou de identiteitskaart het niet mogelijk maken om de identiteit van de verzoekende partij correct vast te stellen. Deze stelling is incorrect. Artikel 9 ter §2 Vreemdelingenwet vereist dat het identiteitsdocument dat wordt voorgelegd door de vreemdeling die wenst te worden geregulariseerd om medische redenen moet voldoen aan de volgende voorwaarden: “..” De identiteitskaart van de verzoekende partij voldoet ontegensprekelijk aan deze voorwaarden. Het feit dat de geldigheidsdatum van de identiteitskaart is overschreden, betekent immers geenszins dat de verzoekende partij niet langer de nationaliteit, vermeld op dit document, bezit. De verwerende partij verwijst verder naar het arrest 193/2009 d.d. 26 november 2009 van het Grondwettelijk Hof. In dit arrest stelt het Hof dat; “..” In casu bewijst de verzoekende partij haar identiteit aan de hand van haar nationale identiteitskaart. Van dit document wordt de waarachtigheid allerminst ter discussie gesteld. Het feit dat dit document op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot regularisatie reeds enkele maanden vervallen was, doet deze waarachtigheid niet teniet. De nationale identiteitskaart van de verzoekende partij voldoet aldus aan de wettelijke voorwaarden betreffende het bewijs van identiteit. De bewering van de verwerende Partij dat de verzoekende partij haar identiteit niet bewijst, is bijgevolg foutief. Hierdoor wordt de materiële motiveringsplicht geschon- den. De materiële motiveringsplicht vereist immers dat iedere bestuurshandeling wordt gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. 11.2. Het redelijkheidsbeginsel is eveneens geschonden. Het redelijkheidsbeginsel verbiedt de overheid kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt. De verwerende partij oordeelt in haar thans bestreden beslissing dat de vervallen Mauritaanse identiteitskaart van de verzoekende partij niet haar actuele nationaliteit bewijst. De verzoekende partij verblijft sinds begin 2009 ononderbroken in België. Zij is sinds haar aankomst in België nooit teruggekeerd naar haar land van herkomst Mauritanië. Ten bewijze van haar identiteit en nationaliteit heeft de verzoekende partij zich steeds bediend van haar Mauritaanse identiteitskaart. Op 20 maart 2011 kwam deze identiteitskaart te vervallen. De verzoekende partij bevond zich echter in de onmogelijkheid om het document te vernieuwen. Een terugkeer naar Mauritanië was immers onmogelijk. Haar verzoek tot medische regularisatie ex. artikel 9 ter Vreemdelingenwet is net gegrond op de onmogelijkheid om terug te keren naar Mauritanië. De verzoekende partij kan er zich immers niet laten behandelen voor haar medische aandoeningen. Ook vanuit België kon de verzoekende partij haar identiteitskaart niet vernieuwen. De bevoegdheid om identiteitskaarten af te leveren is namelijk voorbehouden aan de ‘Direction Générale de la Sûreté Nationale’ van het ministerie van binnenlandse zaken te Nouakchott. Dit wordt bevestigd in een attest, afgeleverd door de Mauritaanse ambassade. (stuk 4) De verwerende partij is in haar beslissing van oordeel dat van zodra de geldigheidsdatum van een identiteitsdocument vervalst, dit document niet meer dienstig is om de nationaliteit van de houder te bepalen. De verwerende partij handelt kennelijk onredelijk wanneer zij stelt dat de recente overschrijding van de geldigheidsdatum van een identiteitskaart tot gevolg heeft dat de gegevens vermeld op dit document niet langer correct zijn. Het overschrijden van de vervaldatum van een identiteitskaart betekent niet dat de titularis van deze identiteitskaart plots niet meer de nationaliteit, vermeld op het vervallen document, bezit. Ter vergelijking: had de verzoekende partij op 19 maart 2011 haar verzoekschrift tot regularisatie ex. artikel 9 ter Vreemdelingenwet neergelegd, dan bewees zij volgens de verwerende partij zowel haar identiteit en nationaliteit. De verzoekende partij heeft haar regularisatieverzoek echter drie maanden later ingediend. Hierdoor kan volgens de verwerende partij haar identiteit en nationaliteit niet meer worden vastgesteld. Sterker nog: de verwerende partij stelt dat een sluitend bewijs van nationaliteit moet worden geleverd. In realiteit kan het bewijs nooit 100% sluitend zijn. Zelfs in het geval de geldigheidsdatum van een identiteitskaart niet is overschreden, staat nog niet volledig vast dat de drager van het document

ook werkelijk deze nationaliteit bezit. De drager had immers voor het verlopen van de geldigheidsduur reeds een andere nationaliteit kunnen aannemen. Het loutere feit dat de geldigheidsduur van de identiteitskaart kort voordien was verlopen, had dus niet tot een onontvankelijkheidsbeslissing mogen leiden. Dit vooral gezien de onmogelijkheid voor de verzoekende partij om haar identiteitskaart te laten vernieuwen. Deze onmogelijkheid was de verwerende partij welbekend op het ogenblik van het nemen van haar beslissing. Dit vooral gezien het feit dat het verzoek tot medische regularisatie juist is gegrond op de onmogelijkheid tot terugkeer naar Mauritanië. Door deze kennelijk onredelijke besluitvorming in hoofde van de verwerende partij is het redelijkheidsbeginsel geschonden. 11.3. De beslissing van de verwerende partij gaat tot slot ook in tegen de tekst van artikel

9ter Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd in de vaste rechtspraak van Uw Raad. Luidens de rechtspraak van Uw Raad gaat de toepassing van artikel 9 ter Vreemdelingenwet gepaard met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Indien een vreemdeling in de eerste fase, de ontvankelijkheidsfase, een bewijs van identiteit voorlegt (en aan de overige ontvankelijkheidsvoorwaarden voldoet) dient zijn aanvraag ontvankelijk te worden verklaard. De wet bepaalt niet dat de vreemdeling via dit identiteitsbewijs tevens zijn (actuele) nationaliteit moet kunnen aantonen, opdat de aanvraag tot regularisatie ontvankelijk zou worden verklaard. Dit blijkt onder meer uit het arrest RvV 28.898 van 19 juni 2009 (stuk 5) waarin Uw Raad het volgende stelde: "...” Door te eisen dat het identiteitsdocument dat de verzoekende partij voorlegt in de ontvankelijkheidsfase naast haar identiteit tevens een bewijs van haar huidige nationaliteit dient te bevatten, voegt de verwerende partij een voorwaarde toe aan de wettelijke voorwaarden van artikel 9 ter Vreemdelingenwet. Aangezien de verwerende partij het verzoek tot regularisatie van de verzoekende partij op deze grond onontvankelijk verklaard schendt zij artikel 9 ter Vreemdelingenwet.”

2.2. In haar nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij als volgt:

“In een enig middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van artikel 9 ter en de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen, voor wat betreft de beslissing houdende de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf: Verzoeker houdt voor dat de aanvraag ten onrechte onontvankelijk werd verklaard wegens het voorleggen van een vervallen identiteitskaart. De kritiek van verzoeker als zou een vervallen identiteitskaart volstaan als bewijs voor de actuele nationaliteit kan niet worden aanvaard. In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is.

Zoals terecht geoordeeld door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bevat verzoekers aanvraag niet het bewijs van zijn actuele identiteit zoals bepaald in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch het bewijs dat zij vrijgesteld zijn van deze verplichting. Nochtans luidt art. 9ter 2 van de vreemdelingenwet: "...” Terwijl in paragraaf 3 van dit artikel duidelijk staat: .. In casu heeft verzoeker een identiteitsdocument voorgelegd waarvan de geldigheidsduur verstreek op 20.3.2011 terwijl de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter Vreemdelingenwet dateert van 14.6.20 1 1. Gelet op art. 9ter. volstaat deze loutere verwijzing niet, daar — zoals terecht en afdoende gemotiveerd in de bestreden beslissing — de aanvraag zelf het bewijs van de identiteit (of de vrijstelling van deze voorwaarde) dient te bevatten.

De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde art. 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de (actuele nationaliteit dient te worden aangetoond. Door de verzoekende partij werd bij zijn aanvraag enkel een sinds 20.3.2011 vervallen identiteitskaart voorgelegd. Nochtans moet de aanvraag van verzoeker gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van zijn identiteit blijken op grond van art. 9ter §2. 1° en 9ter §3, 2° van de Vreemdelingenwet. In casu bewijst het vervallen paspoort dat verzoeker voorbrengt NIET de actualiteit van zijn nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat nationaliteit betreft. Indien de betrokkene zijn identiteit t aantoont dient de gemachtigde in toepassing van art. 9ter. §3. eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Vermits in de aanvraag geen ander bewijselement wordt aangevoerd dat de actuele nationaliteit aantoont, is de aanvraag krachtens art 9ter §3-2° derhalve onontvankelijk. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vereist dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond: .. 3.12. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald: "...”;

3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf RvS 3]

december 2010, nr. 209.878). 3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen ('cf RvS 31 december 2010, nr. 209.878,. De verwerende partij stelt derhalve terecht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing "Dat het bewijs van de ACTUELE nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit." (R.v.V. nr. 58.204 van 21.03.2011) Verzoekers voorgehouden schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan dan ook niet worden aangenomen. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die door verzoeker daadwerkelijk werden overgemaakt, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel inclusief. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert. Deze beslissing werd bovendien afdoende in feite en in rechte gemotiveerd. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers tweede middel niet kan worden aangenomen."

2.3. Artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I), dat in werking trad op 10 januari 2011, luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)"

2.4. In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder het kopje "Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof" het volgende gelezen worden:

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het

arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

2.5. De vaststelling in de bestreden beslissing "Betrokkene legt bij zijn aanvraag een identiteitskaart voor op naam van (N.A..) geldig tot 20.03.2011." vindt steun in het administratief dossier. Het wordt niet betwist dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van de in punt 1.8. bedoelde aanvraag een Mauritaanse identiteitskaart overmaakte waarvan de geldigheidsduur afgerond sedert bijna drie maanden verstreken was.

2.6. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of een verzoeker met een vervallen Mauritaanse identiteitskaart nog steeds zijn identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter, §2, van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de vervallen identiteitskaart niet aanvaardt "als bewijs van actuele nationaliteit en dus een sluitend bewijs van identiteit" omdat hij verwijzend naar het gestelde in artikel 9ter, §2, van de Vreemdelingenwet van oordeel is dat "Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure."

2.8. De eerste subvraag die zich hier stelt is of de nationaliteit van een vreemdeling deel uitmaakt van zijn identiteit zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.9. Op grond van het gestelde in artikel 9 ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het "bewijselement" onder meer de nationaliteit dient te vermelden, dient de voormelde vraag positief beantwoord te worden.

2.10. Deze conclusie vindt ook steun in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009 dat te dezen nog steeds actueel is en waarnaar de in punt 2.4. geciteerde memorie van toelichting verwijst. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielpprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote

kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

2.11. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cfr. RvS 31 december 2010, nr. 209.878, waarbij het door verzoeker aangehaalde arrest van de Raad van 19 juni 2009 vernietigd werd).

2.12. Tweede subvraag die zich in deze stelt is of een vervallen identiteitskaart een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een identiteitskaart waarvan de geldigheidsduur is verstreken blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat de identiteitskaart komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op deze identiteitskaart vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Voor wat betreft het aantonen van de nationaliteit kan een identiteitskaart het bewijs vormen van de nationaliteit, ook als is deze inmiddels vervallen (cfr. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Het komt de Raad voor dat in deze een onderscheid gemaakt moet worden tussen een identiteitskaart van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is en een verstreken identiteitskaart van een natie die niet langer bestaat. Het arrest van de Raad van 21 maart 2011 dat door de verwerende partij wordt aangehaald in haar nota heeft betrekking op een verstreken paspoort van een niet langer bestaande staat, namelijk de USSR, en kan niet vergeleken worden met het geval van verzoeker die een verstreken identiteitskaart overlegt van een nog steeds bestaande staat, namelijk Mauritanië.

2.13. Voor wat betreft de Mauritaanse nationaliteit die op deze identiteitskaart vermeld wordt en waarop verzoeker zich beriep in zijn in punt 1.8. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging, dient de Raad vast te stellen dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier noch uit de verweernota blijkt dat er elementen waren die twijfels deden rijzen over verzoekers actuele bezit van deze Mauritaanse nationaliteit. Integendeel blijkt uit een nota opgesteld door attaché S.G. op 13 juli 2011 die zich in het administratief dossier bevindt dat er geen twijfels waren over verzoekers nationaliteit aangezien de betrokken ambtenaar noteerde: *“Twijfel nationaliteit:”*. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier noch uit de verweernota blijkt dat de verwerende partij op enig ogenblik de Mauritaanse nationaliteit van verzoeker in vraag stelde. Uit niets blijkt dat er enige onzekerheid bestond over de nationaliteit van verzoeker die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zou belemmeren. Door desalniettemin te stellen dat verzoeker zijn identiteit niet aantooit zoals bepaald in artikel 9ter, §2, 1° en derhalve te concluderen dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, §3, 2°, van de Vreemdelingenwet, schendt de verwerende partij de voormelde bepalingen.

2.14. De beschouwingen van de verwerende partij vinden geen steun in de betrokken wetsbepaling noch in de voorbereidende werken en staan haaks op de memorie van toelichting bij het nieuwe artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat expliciet bepaalt dat een oud nationaal paspoort kan overlegd worden (cf. de in punt 2.4. geciteerde passages).

2.15. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2011, waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER